

paa Kvindens fremtidige Indflydelse som Vælger.

Vedtagelse af nogen Resolution er ikke paatænkt, idet man indser, at de eventuelt deltagende Organisationer under og efter Drøftelsen maa staa frit og ubundne.

Der udtaltes Tilslutning til Tanken af flere af de indbudte — bl. a. Form. for Københavns Kvindevalgretsforening og for D. K.s Københavns Kreds, der dog begge hævdede, at man, før man indbød sine Medlemmer til at deltage i disse Møder, maatte have Sikkerhed for, at Organisationen ikke paa en eller anden Maade blev overrumplet af en Resolution. Medens jo enhver Kvinde vel kunde udtale sin Sympathi med Afholdstanken og sin varme Tilslutning til, at Kvinder indenfor dette Arbejde faar den Plads, de bør have, maatte man bede om en bestemt Udtalelse om, at der paa Møderne ikke vilde blive fremlagt nogen Resolution f. Eks. for eller imod *Spiritus-Forbud*, da dette var et Spørgsmaal, overfor hvilket de to Foreninger som Foreninger var — og skulde være — frit stillede.

Fællesrepræsentationen, der paa-tænker et Møde den 2. Marts i

Grundtvigs Hus, hvor særlig københavnske Kvindeforeninger skulde indbydes, vilde paa Indbydelserne lade trykke, at der paa Mødet ikke blev fremlagt Resolution.

Der er ingen Tvivl om, at dette Arbejde i Kvindernes og i Afholdssagens Tjeneste fortjener al den Støtte, Kvinderne evner at yde det — dels ved at tale — dels og navnlig ved at møde til de *Masser* af Møder, som planlægges fra 1. til 7. Marts Landet over.

Det kan heller ikke undre nogen, at Afholdsfolkene — nu hvor Kvinderne staaar paa Tærskelen til den politiske Valgret — er i høj Grad interesserede i at faa dette nye Vælgerkorps i Tale. Der bejles jo til den fremtidige politiske Kvindevælger paa saa mange Maader.

Den Sag, der ligger bagved Afholdsfolkens Frieri har den Fordel fremfor mange andre, at den er af ideel Natur og tager Sigte paa Forbedring af Forhold, som ikke mindst for Kvinden er ulykkebringende og nedbrydende.

Dansk Kvindesamfunds Medlemmer vil naturligvis møde frem-

ved disse Møder, og hvor Krdesene i Forvejen — ligesom altsaa Københavnskredsen — kan dække sig mod Fremlæggelse af enhver Art af Afholdspolitiske Resolutioner, vil et Samarbejde mellem Foreningerne jo være ret naturligt.

„Afholdspolitisk“?

—o—

Umiddelbart inden Redaktionens Slutning modtog vi fra Esbjerg-Kredsen Opfordring til i Bladet at give Eksempler paa, hvorledes en Kreds kunde komme til at indtage et „afholdspolitisk“ Standpunkt — et Udtryk, som Fællesstyrelsen har brugt i en Skrivelse til Kredsen angaaende „Afholdstagen“. — — —

En Kreds tager et afholdspolitisk Standpunkt, naar den f. Eks. er Medindbyder til et Møde, hvor der vedtages (eller forkastes) Resolutioner eller lignende, der udtaler Tilslutning til, eller tager Afstand fra, bestemt foreslaaede Veje, ad hvilke Afholdsspørgsmaalet bør løses. — Den Kreds tager saaledes afholdspolitisk Standpunkt, som staaar som Medindbyder til et Møde, hvor en Resolution for (eller imod) Indførelsen af *Spiritus-*

fulde Blomst, var hun dog endnu meget tiltrækkende. Hun var høj af Skikkelse og velbygget; hendes Ansigt var meget aandfuldt, men Ulykken og den lange Fængselstid havde præget det med et Udtryk af Tung-sind og dæmpet hendes naturlige Livfuldhed. Hun ejede en Republikaners Sjel indesluttet i en Gracies Legeme, og hun førte sig med en Anstand, der var en Hofdame værdig.

Der var et Udtryk i hendes sorte, levende og blide Øjne, som man kun sjældent træffer hos Kvinder. Hun førte ofte Samtaler med os gennem Gitret (Mændenes og Kvindernes Fængsel i Conciiergeiet var adskilte ved et Gitter), og hun udtrykte sig med en Mands Frimodighed og Djærvhed. Denne republikanske Tale i en smuk, fransk Kvindes Mund paa samme Tid, som man rejste hendes Skafot, var et af Revolutionens største Mirakler. Vi stod alle opmærksomt lyttende omkring hende, beundrende og betagne. Den Kvinde, som gik hende tilhaande, sagde en Dag til mig: „Ja, overfor jer andre samler hun alle sine Kræfter, men naar hun er ene i sit Kammer, staa-

hun undertiden i Timevis ved sit Vindu og græder.“

Den Dag, hendes Dom skulde falde, havde hun klædt sig helt i hvidt som Sindbilled paa sin Samvittigheds Renhed og med det mørke Haar udslaaet over Skuldrene lige til Bæltet.

Efter Domfældelsen vendte hun tilbage gennem Fængselsporten, og der var en Livlighed over hendes Bevægelser, som næsten kunde tyde paa Glæde. Med en Haandbevægelse tilkendegav hun os, at hun var dømt til Døden. Hun helligede sine sidste Timer til at trøste og opmuntre en ung Mand, som skulde dele hendes Skæbne, men manglede hendes Mod, og det lykkedes hende flere Gange at kalde et Smil frem paa hans Læber.

Da hun naaede Guillotinepladsen, bøjede hun sig dybt for Frihedens Billedstøtte og udtalte disse uforglemmelige Ord: „O, Frihed! Hvilke Forbrydelser begaar man ikke i dit Navn!“

Det var bestemt, at hun skulde henrettes først af de dødsdømte den Dag. Ved Skafottets Fod sagde hun til den unge Mand, som hun var kommen til at omfatte med en næsten

moderlig Kærlighed: „Gaa forud for mig i Døden, at jeg i det mindste kan spare Dem for at se mit Blod flyde.“ Derpaa vendte hun sig til Bødlen og bad om hans Samtykke hertil. Han svarede, at han maatte adlyde sin Ordre, men hun sagde med sit sidste indtagende Smil, som heller ikke paa en Mand som ham forfejlede sin Virkning: „De vil sikkert ikke nægte en Kvinde det sidste, hun her i Verden beder om.“ Og den unge Mand fik Lov at gaa forud for hende i Døden og døde som en Helt. Nogle faa Minutter efter fulgte Jeanne Marie Roland ham. Tro indtil Døden mod sin Sag og sine Venner gik hun i deres blodige Spor gennem Dødens Port.

Samme Dag traadte en Herre ind i det Pensionat, hvor Ægteparret Rolands Datter under et paataget Navn havde maattet søge Tilflugt, da Moderen var stævnet for Revolutionstribunalet; han saa mere forstemt og nedslaaet ud end sædvanlig, og da han blev spurgt om Grunden, svarede han, at han lige havde set Madame Roland paa Dødskarren undervejs til Guillotinen. Det ulykkelige Barn, som forstod, at hun ikke med